

12 П-1. бр. 4759 / 2012

ПРВОМ ОСНОВНОМ СУДУ У БЕОГРАДУ

за

ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

ТУЖИЛАЦ: [REDACTED] из Обреновца, ул. [REDACTED], кога
заступа адвокат [REDACTED] из Београда, [REDACTED]
[REDACTED],

ТУЖЕНА: РЕПУБЛИКА СРБИЈА – ДРЖАВНО ВЕЋЕ ТУЖИЛАЦА, коју заступа
Републичко јавно правобранилаштво из Београда, ул. Немањина бр. 26

Против Пресуде Апелационог суда у Београду Гж.1. бр. 954/2014 од 23.05.2014.
године, тужилац у законском року, преко пуномоћника, а на основу новелираног
члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, изјављује следећу

РЕВИЗИЈУ

којом делимично побија напред означену пресуду у целости, због:

- битне повреде одредаба парничног поступка,
- непотпуно утврђеног чињеничног стања,
- погрешне примене материјалног права,
- одлуке о трошковима другостепеног поступка.

Образложење

Ставом првим оспорене пресуде делимично је **ПРЕИНАЧЕНА** Пресуда Првог основног суда у Београду П-1. бр. 4759/2012 од 21.11.2013. године у ставу седмом изреке, тако што је у целости **ОДБИЈЕН** део тужбеног захтева да се обавезе тужена да тужиоцу накнади нематеријалну штету у износу од 500.000,00 динара, док је у осталом делу првостепена пресуда потврђена. Ставом другим оспорене пресуде је **ОДБИЈЕН** је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом трећим оспорене пресуде је делимично усвојен захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Оспорена пресуда је заснована на погрешној **битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП**, јер другостепена одлука не садржи разлоге о одлучним чињеницама. У другостепеној одлуци (страна 6., пети пасус) само се паушално констатује да *„...Апелациони суд је нашао да тужилац није доказао да је због незаконите радње тужене претрпео душевни бол због повреде угледа, части, слобода и права личности...“*, што је за другостепени суд представљало искључиви разлог да се тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете одбије као неоснован.

Недостатак разлога о одлучним чињеницама се огледа у томе што је другостепени суд потпуно пренебрегао велики број достављених доказа, који управо доказују да је тужилац доживео како повреду угледа и части, тако и повреду слобода и права личности. Довољно је само прочитати шта је наведено у достављеној Одлуци Уставног суда којом је утврђено да је сваком од неизабраних јавних тужилаца и њихових заменика повређен већи број слобода и људских права загарантованих Уставом Републике Србије и међународним актима о људским правима. Образложење ове одлуке представља довољан доказ за постојање повреда слобода и људских права, тако да их није ни потребно посебно доказивати. Независно од тога, међутим, првостепени суд је у својој пресуди дао врло детаљно образложење зашто је усвојио и овај део тужбеног захтева. С друге стране, другостепени суд се уопште није ни осврнуо на те наводе, већ је произвољно и сасвим необразложено *„...нашао да тужилац није доказао да је због незаконите радње тужене претрпео душевни бол због повреде угледа, части, слобода и права личности...“*.

На описани начин, другостепени суд је истовремено повредио тужиоцу и **људско право на једнаку заштиту права из члана 36. Устава**, којим је зајемчена једнака заштита права пред судовима, што између осталог гарантује да се у истоветним правним ситуацијама имају доносити једнаке одлуке, односно да се свим лицима има обезбедити једнак степен заштите. Ово право је нарушено тиме што другостепени суд тужиоцу није пружио једнаку заштиту како је пружена [REDACTED], и то Пресудом Апелационог суда у Београду Гж. 1. бр. 7207/2013 од 23.05.2014. године, којом је тужиоцу признато право на накнаду нематеријалне штете по истим видовима које тражи и тужилац. Најинтересантније је то да је Пресуду Апелационог суда у Београду Гж. 1. бр. 7207/2013 од 23.05.2014. године донело **исто веће Апелационог суда у Београду** које је донело и побијану другостепену пресуду.

Поред наведеног, другостепени суд уопште није ценио ни доказе у списима предмета који се односе на постојање повреде угледа и части. Тужилац није био на занемарљивој позицији у тужилачкој хијерархији: у моменту (не)избора је био на функцији јавног тужиоца Општинског јавног тужилаштва у Обреновцу, што значи да је заузимао истакнуту позицију као руководилац тог органа, те је због тога у јавности у односу на њега постојала већа позорност у односу на заменике јавних тужилаца, чак и у тужилаштвима вишег ранга. Управо је његов избор био пропраћен на врло непријатан начин, о чему је као доказ тужилац доставио новинске чланке из листа „Палез“, које другостепени суд уопште није ни ценио. Партијска сервилност, новинарска непрофесионалност и злурадост аутора је управо и усмерена на директну повреду угледа и части носилаца правосудних функција који нису реизабрани, па и у односу на тужиоца лично. Околност да је толика пажња у достављеним новинским чланцима посвећена управо тужиоцу указује да у целокупној тадашњој ситуацији

није било довољно да се појединци само уклоне из правосуђа неизбором, већ је постојала и очигледна намера да се оклеветају и максимално понизе како би одустали од идеје да се даље боре за своја права. Управо је у односу на тужиоца медијском кампањом створена атмосфера понижавања и ниподаштавања, чиме су директно повређени његови част и углед које је имао као јавни тужилац (и руководиоца органа).

У свом исказу на рочишту одржаном дана 05.07.2013. године, тужилац је детаљно изнео шта се све са њим и његовим најближим окружењем дешавало у периоду од избора до враћања на (нижу) правосудну функцију. Управо из тих његових навода, независно и од свих других изведених доказа, јасно произилази да је тужилац био мета систематског прогона, ниподаштавања и вређања, са очигледном намером да остане деградиран као личност и професионалац, а што је све започело доношењем незаконите одлуке Државног већа тужилаца да тужилац не буде реизабран. Таква незаконита одлука је изазвала и омогућила описани однос средстава јавног информисања и јавности према тужиоцу, очигледно срачунатим на повреду угледа и части коју је остварио у Обреновцу.

И поред свега наведеног, као и поред других доказа у списима предмета, другостепени суд без речи образложења и без осврта на изведене доказе просто констатује необразложено да је „...нашао да тужилац није доказао да је због незаконите радње тужене претрпео душевни бол због повреде угледа, части, слободе и права личности...“. Код таквог става, који је у супротности и са Пресудом истог већа Апелационог суда у Београду Гж. 1. бр. 7207/2013 од 23.05.2014. године, неразумљиво је чиме је тужилац уопште могао да докаже постојање овог вида штете.

Због свих наведених битних повреда одредаба парничног поступка, непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде материјалног права, другостепени суд је супротно одредбама ЗПП и АТ одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, па је и тиме додатно повредио материјално право.

Имајући у виду све напред наведено, пуномоћник тужиоца

предлаже

да Врховни касациони суд Србије **УСВОЈИ** ову ревизију и:

1. првенствено **ПРЕИНАЧИ** другостепену пресуду, тако да **ОДБИЈЕ** жалбу законског заступника тужене као неосновану и **ПОТВРДИ** Пресуду Првог основног суда у Београду П-1. бр. 4759/2012 од 21.11.2013. године у целости, а тужену **ОБАВЕЖЕ** да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка (за састав одговора на жалбу) и поступка по ревизији (за састав ревизије) по АТ, као и евентуално за судске таксе по ТТ, или
2. **УКИНЕ** Пресуду Апелационог суда у Београду Гж.1. бр. 954/2014 од 23.05.2014. године у целости и списе предмета **ВРАТИ** том суду на поновно одлучивање.

У Београду, дана 25.07.2014. године

Пуномоћник тужиоца

Трошковник:

- Састав ревизије 38.000,00 динара